

อริณ

春刀寒 ชุนเตาห่าน เฝียน

อันจื่อ แปง

HIRUNA วาด

รู้ไว้ซะวันนี้แหละ
★ แพนงอย ★
★ 3 ★
ซูปตาร์ตัวพ่อ
上天安排的最大啦

๑๕๗

รู้ไว้ชนะอันนี้แหละ
★ แพนวอย ★
★ 3 ★
ซูปตาร์ตัวพ่อ
上天安排的最大啦

春刀寒 ชุนเตาหาน

เขียน

อันจือ

แปล

๑๕๑๔ คือรากริษาฬัฏฐิ

รู้ไว้ซะ ฉะนั้นแหละแผนของซูเปอร์ตัวพ่อ 3
上天安排的最大啦

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรณ

Published originally under the title of 《上天安排的最大啦》(Shang Tian An Pai De Zui Da La)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd. Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8387-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญทิพย์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี
บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมมรณูย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก กุณศิรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน

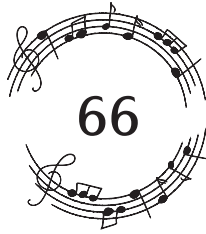
คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เล่มที่ผ่านมามีความสนุกยังไม่แผ่วเลยใช่ไหมคะ เสียหายที่เราเดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายของชุด *รู้ไว้ชนะ* ฉะนั้นแหละแฟนของชุด*ตาร์ทตัวพ่อ* กันแล้วค่ะ แต่ไม่ต้องเสียใจไปนะคะ เพราะเล่มนี้เรียกว่าหวานส่งท้ายแบบจัดเต็มไปเลยคะ

เส้นเจ๊วี่ยนอู้รู้ใจตัวเองแล้วว่าคิดยังไงกับน้องสาวข้างบ้านแสนสวย จ้าวอวีของพวกเรา แต่เพราะเขาทำตัวเป็นพี่ชายมาหลายปี อยากจะเปลี่ยนสถานะย่อมยากกว่าปกติหลายเท่า หน้าซำน้องสาวคนนี้ก็ดูเสียยิ่งกว่าอะไร เข้าใกล้กันทีไรเป็นต้องปะทะฝีปากกันทุกที ไหนจะมีแฟนคลับทั้งของตัวเองและของอีกฝ่ายที่ตั้งป้อมจะเปิดศึกทุกครั้งที่มีข่าวร่วมกันอีก

แม้เส้นเจ๊วี่ยนอู้จะต้องรับศึกหลายด้านพร้อมกัน แต่ชายผู้มันใจเกินร้อยอย่างเขาไม่มีทางถอยอยู่แล้ว เขาคว้าบทภาพยนตร์ซาบซึ้งตรึงใจจากผู้กำกับหน้าใหม่มาได้ เพื่อเตรียมเปลี่ยนสายงานอย่างมั่นคงและปูทางไปสู่การมีความรักตามรอยเพื่อนซูเปอร์สตาร์อีกคน แน่หนอนว่าย่อมต้องพิชิตใจเจ้าอวีให้สำเร็จตามที่หมายมั่น

มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะว่าเขาจะพิชิตใจเธอได้เมื่อไร พิชิตใจได้ยังไง และชีวิตหลังจากนั้นของทั้งคู่จะหวานน้ำแคไหน กระซิบได้คำเดียวเลยคะว่า กรุณาดูตรวจสุขภาพไว้แต่เนิ่นๆ เพราะอ่านจบต้องตรวจน้ำตาลในเลือดแน่นอนคะ

บทที่จ้าวอวี เพิ่มเข้าไปนี้ทำให้ตัวละครเฉียเฉียมีชีวิตชีวามากขึ้น
แลดูมีมิติกว่าเดิม ระหว่างที่ทั้งคู่ประสานสายตากัน ในที่สุดเยร์หลี
ก็ลั้งคัต

สีหน้าอ่อนโยนยิ้มแย้มของจ้าวอวีสลายไป แววตาเขินอาย
เปลี่ยนเป็นดูแคลน “เมื่อไหร่ทำอะไรรออยู่ ทำไมถึงไม่ตอบท”

เส้นเจวี่ยนอี่พูดอะไรไม่ออก

ดีให้ตายเขาก็ไม่ยอมรับหรือกว่าเมื่อครู่นี้ตัวเองเสียอาการนะ

จ้าวอวีกระโดดลงจากเตียง หันกลับไปถามเยร์หลี “ผู้กำกับ
ฉากนี้ต้องถ่ายใหม่ไหมคะ”

เยร์หลีโบกมืออย่างตื่นเต้น “ไม่ต้องๆๆ! ฉากนี้ดัดแปลงได้
ยอดเยี่ยม มีชีวิตชีวามาก!” เธอชูนิ้วโป้งให้ทั้งคู่ “สุดยอด!”

เส้นเจวี่ยนอี่พ่นลมหายใจไม่ออกว่าแฟนคลับตัวน้อยกำลังชมเขา
อยู่จริงๆ หรือช่วยกู้หน้าให้เขากันแน่

ฝนหยุดตก ท้องฟ้าปลอดโปร่ง กองถ่ายหยุดพักผ่อนครู่หนึ่ง
ก็กลับไปถ่ายส่วนของนักแสดงรุ่นเล็กกันต่อ

เส้นเจวี่ยนอี่เพิ่งตากฝนมาสองชั่วโมงเต็มๆ เสื้อวชีอกลัวเขา
เป็นหวัดจึงรีบเร่งให้กลับโรงแรมไปอาบน้ำอุ่นและกินยาป้องกันไว้ก่อน

ฉากที่ถ่ายไปเมื่อครู่ความจริงไม่ใช่การอาบน้ำจริงๆ แต่แค่เปลี่ยนไปใส่ชุดสะอาดเท่านั้น

ทว่าเล่นเจ็ยอันนี้อึดดีมาก ยืนกรานว่าตัวเองเป็นลูกผู้ชาย ออกสามศอกร่างกายแข็งแรงกระปรี้กระเปร่า ยอมดื่มน้ำอุ่นแก้วเดียว เป็นการไว้หน้า

เสี่ยวซือได้แต่ไปหาจ้าวอวี้อย่างจนปัญญา “เสี่ยวอวี๋ คุณช่วยบอกให้พี่เจ็ยอันอีกกลับไปอาบน้ำอุ่นกินยาที่โรงแรมหน่อยได้ไหม เขาไม่ฟังผมเลย”

จ้าวอวี๋พลิกอ่านบท “จันเขาก็คงไม่ฟังจันหรงก”

เสี่ยวซือ “คุณง้อเขาได้แล้วไม่ใช่หรือครับ”

จ้าวอวี๋ “...”

เธอหรีตามองเล่นเจ็ยอันที่อยู่ไม่ไกล ในที่สุดก็ปิดบทลงแล้ว เดินเข้าไปหา “กลับโรงแรมไหม”

เล่นเจ็ยอันอึ้งย้งหน้ามองเธอ กระแอมหนึ่งทีแล้วลุกขึ้นช้าๆ ด้วยสีหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “กลับก็กลับสิ”

ด้วยเหตุนี้ทั้งสองจึงนั่งรถเอ็มพีวีคันเดียวกันกลับโรงแรม

เล่นเจ็ยอันขึ้นรถไปแล้วก็ถือบทสวดทำเป็นตั้งใจอ่าน จ้าวอวี๋จ้องชีกหน้าด้านข้างของเขาลักพัก สายตาตกลงบนตำแหน่งที่ตัวเองจูบเขาไปก่อนหน้านี้ก็พลันรู้สึกคันยุบยิบที่ริมฝีปาก

เธอกระแอมเล็กน้อย “อีกเดี๋ยวพอลกลับถึงโรงแรม นายไปอาบน้ำก่อนนะ อาบเสร็จแล้วให้มาหาฉันที่ห้อง”

เล่นเจ็ยอันอึ้งย้งตากว้าง

จ้าวอวี๋เข้บทติเขา “คิดอะไรอยู่ล่ะ! มาซ่อมบทกับจันหรงก! ถ้าเกิดเหตุการณ์ต่อบทฉันไม่ได้แบบวันนี้อีก คนขายหน้าก็คือนายนะ!”

ท่าทางเล่นเจวียนอีเหมือนคนถูกพูดแทงใจดำ “ใครว่าฉันตอบท
ไม่ได้ นั่นฉันดันสดหрок! ผู้กำกับเยวียยังชมว่าฉันดัดแปลงได้ดีอยู่
เลย!”

จ้าวอวีหัวเราะพรีด คร้านจะเปิดโปงเขา

หลังกลับโรงแรม เล่นเจวียนอีก็ไปอาบน้ำอย่างว่าง่าย จ้าวอวีให้
ผู้ช่วยไปซื้อซูปตุ๋นจากร้านอาหารแถวนั้นมาให้สองชุด เธอจำได้ว่า
เล่นเจวียนอีไม่ชอบกินยามาตั้งแต่เด็ก ทั้งยังเชื่อว่าอาการป่วยจะดี
ขึ้นเองในเจ็ดวันอีกต่างหาก แต่ละคร้งล้วนทำให้คุณยาเล่นที่ไล่ป้อนยา
เขาโมโหไม่เบา

ซูปตุ๋นใส่ตั๋งกุกะก็ช่วยขับไล่ความเย็นทำให้ร่างกายอบอุ่น
ประกอบกับเล่นเจวียนอีออกกำลังกายเป็นประจำอยู่แล้ว คงไม่น่า
จะเป็นหวัด

ซูปตุ๋นส่งมาได้ไม่นาน เล่นเจวียนอีก็มาเคาะประตูห้อง

หลังอาบน้ำเสร็จตัวคนก็สดชื่นขึ้นไม่น้อย ตอนเย็นอยู่ข้างเขา
ไอร้อนหลังอาบน้ำผสมกับอุณหภูมิร่างกายยังรุ่มร้อนกว่าแสงแดด
ในฤดูร้อนเสียอีก จ้าวอวีถอยห่างจากเขาเจียบๆ เปิดกล่องใส่อาหาร
กลับบ้าน “กินข้าวก่อนเถอะ กินอิ่มแล้วค่อยทำงาน”

เล่นเจวียนอีัดมกลิ่นหอมของซูปตุ๋นแล้วกินจนหมดไม่เหลือ
แม้แต่คำเดียว

เรื่องอย่างการซ้อมบท ครั้งแรกอาจไม่คุ้นชิน ครั้งต่อมาก็
คุ้นเคยกันแล้ว ทั้งสองอ่านบทสัักพักก็เข้าถึงบทบาทอย่างรวดเร็ว
ตัดฉากจบเมื่อตอนบ่ายออกไป ความจริงทักษะการแสดงของ
เล่นเจวียนอีจัดว่าดีมากแล้ว

เขากับหลีสวินมีจุดที่คล้ายกันมากเกินไป แม้จะเป็นเพียง

เปลือกนอก แต่ก็พอจะทำให้เขาสมทบเป็นตัวละครนี้ได้อย่างสมจริง และมีชีวิตชีวาแล้ว

ทั้งคู่ข้อมบทกันอย่างราบรื่น ตอนซ้อมเสร็จ เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ เลิกค้มองจ้าววี่ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ เหมือนกำลังพูดว่า ‘เห็นไหม! ฉันไม่ได้รับส่งบทกับเธอไม่ไหวสักหน่อย! ทักษะการแสดงของฉันดีมากเลยนะ!’

ทุกครั้งที่จ้าววี่เห็นสีหน้าแบบนี้ของเขาก็มักอยากหัวเราะ ถ้ามีหังคงเหมือนเจ้าโง่จอมซนตัวโตๆ ที่มาขอคำชมเลยทีเดียว ตอนจากไป เล่นเจ๊ี่ยนอ๊เดินไปถึงประตูแล้วยังหันกลับมาถามด้วยน้ำเสียงแงงอน “พรุ่งนี้เธอจะไปกินข้าวเช้าที่ไม้ง”

จ้าววี่พูด “ไม่รู้ ตื่นเช้าก็ไปกินเช้า มีอะไร”
เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ “รอฉันด้วย! ถ้าฉันยังไม่มาเคาะประตู เธอห้ามลงไป!”

จ้าววี่แปลกใจขึ้นมา “ทำไมต้องไปกับนายด้วย ฉันลงไปกินข้าวเช้าเองไม่ได้หรือไง”

เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ก็กล่าวอย่างจริงจัง “มีผลวิจัยทางวิทยาศาสตร์พบว่า นักแสดงนำชายหญิงไปกินข้าวเช้าด้วยกันช่วยบ่มเพาะความรู้สึก เพื่อให้การถ่ายทำหลังจากนี้ผ่านไปอย่างราบรื่นโดยไม่ต้องถ่ายซ่อมต่อไปพวกเราจำเป็นต้องกินข้าวด้วยกันวันละสามเวลา”

จ้าววี่ “...นักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานวิจัยชิ้นนี้คือใครเธอ”

เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ “เด็กกากที่แม้แต่เอดิสัน¹ กับนิวตัน² ก็ยังแยกไม่ออกอย่างเธอ อย่าถามเกี่ยวกับแวดวงวิทยาศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเธอเลยจะดีกว่า”

จ้าววี่โมโหจนใช้รองเท้าเตะฟาตเขา “ตอนนั้นฉันแค่จำผิดว่า

ใครคือคนที่ถูกแอปเปิลหล่นใส่หรอกน่า!!!”

สำหรับเด็กประถมที่ต้องท่องจำเรื่องราวของบุคคลสำคัญวันละสิบคนทุกวัน การจำผิดเป็นเรื่องธรรมดาเลยไม่ใช่เหรอ! ทำไมคนคนนี้ถึงจำยุคสมัยทุกเรื่องของเธอได้ดีขนาดนี้เนี่ย!

เส้นเจวียนอ๊ี้เปี่ยงร่างหลบ หลังบิดลูกบิดเปิดประตูก็ชูนิ้วประกอบคำพูดอย่างเป็นจังหวะ “พຼຽ່ງนี้ มื้อเช้า รอฉันด้วย”

จ้าววี่รอเขาก็บ้าแล้ว

วันถัดมาเธอตั้งใจตื่นเช้ากว่าปกติครึ่งชั่วโมง แต่พอเปิดประตูออกมาก็เจอเส้นเจวียนอ๊ี้ที่กอดดอกทิวลิปหนึ่งฝักตรงข้ามประตู ครั้นเห็นท่าทางเหมือนเห็นผีของเธอก็ยิ้มกว้างอย่างเบิกบานใจ “อรุณสวัสดิ์ ไปกินข้าวไหม”

จ้าววี่ “...”

เส้นเจวียนอ๊ี้ที่ในที่สุดก็ได้มากินมื้อเช้าพร้อมกับนักแสดงนำหญิงเสียทีพบว่าซาลาเปาไส้ผักดองที่เลี้ยวซื้อพูดถึงเมื่อวานนี้อร่อยมากจริงๆ ด้วย

สองวันต่อมา จากในส่วนของการแสดงรุ่นเล็กก็ถ่ายทำเสร็จเรียบร้อย

เยว่หลี่แจกอ๋องเปาปิดกล้องให้นักแสดงตัวน้อย อวยพรให้ทั้งคู่ขยันหมั่นเพียรเรียนเก่งขึ้นทุกวัน จ้าววี่กับเส้นเจวียนอ๊ี้ก็แยกกันถ่ายรูปคู่กับนักแสดงตัวน้อย เมื่อรูปนั้นถูกโพสต์ลงโซเชียล ชาวเน็ต

¹ ทอมัส อัลวา เอดิสัน นักประดิษฐ์และนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้ริเริ่มการผลิตหลอดไฟฟ้าเชิงพาณิชย์และยังคิดค้นเครื่องใช้ไฟฟ้าอื่นๆ อีกมากมาย

² เซอร์ไอแซก นิวตัน นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษผู้คิดค้นกฎแรงโน้มถ่วงจากการสังเกตการหล่นของผลแอปเปิล

ก็พูดกันว่านักแสดงรุ่นใหญ่กับรุ่นเล็กหน้าตาคล้ายกันจริงๆ ชมว่าผู้กำกับคัดเลือกนักแสดงได้เก่งมาก

ฉากในชนบทของจำจ้าวีกับเส้นเจี๋ยอันมีไม่มาก ส่วนใหญ่เป็นฉากรำลึกความหลังตอนเซี่ยเซี่ยกลับมาที่นี่อีกครั้งหลังจากหลี่สวินตายไปแล้ว ทั้งสองใช้เวลาสามวันก็ถ่ายทำฉากทั้งหมดเสร็จเรียบร้อย กองถ่ายจึงย้ายสถานที่ถ่ายทำอย่างเป็นทางการ

หลังจากอยู่ในชนบทมาได้ระยะเวลานานหนึ่ง พอกลับเข้ามาในเมืองใหญ่อีกครั้งก็สัมผัสได้ว่าคุณภาพอากาศแย่งกว่าเดิมอย่างชัดเจน

สำหรับหลี่สวินและเซี่ยเซี่ยที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เมืองที่เต็มไปด้วยรถราและผู้คนขวักไขว่แห่งนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวของพวกเขา

หลี่สวินที่โตเป็นหนุ่มแล้วเปิดร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์แห่งหนึ่ง ไม่เพียงมอเตอร์ไซด์ รถจักรยานไฟฟ้า รถสามล้อ จักรยาน กระทั่งรถเข็นสำหรับทารกก็ยังซ่อมได้

เขามักสวมเสื้อกั๊กสีขาวเปื้อนน้ำมันเครื่องเป็นประจำ เผยให้เห็นแผลอกกว้างสีแทน ร่องสูงโปร่งขาเพรียวยาว ทั้งยังตัดผมสั้น คีบรองเท้าแตะ หากไม่ใช่เพราะหน้าตาหล่อเหลาคนคงไม่มีใครกล้าเอารถมาซ่อมที่ของเขา

เขาย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่ แต่กลับอยู่ห่างจากใจกลางเมืองจริงๆ ไกลลิบ บริเวณชานเมืองมีผู้คนหลากหลายแบบ คนแบบไหนก็มีทั้งนั้น เขาเคยทะเลาะวิวาทกับคนอื่น เคยแข่งรถ ทั้งยังเคยคาบบุหรี่เดินออกมาจากประตูใหญ่ของสถานีตำรวจกับเพื่อนนักเลงอย่างเปิดเผย

ยิ่งเขาอยู่ห่างจากตัวเมืองมากเท่าไรก็อยู่ห่างจากคำสัญญาที่ให้ไว้กับเซี่ยเซี่ยในสมัยเด็กมากเท่านั้น

จะหาเงินให้ได้เยอะๆ ซื้อกระโปรงทิ้งดงามมากมาย มอบดอกไม้ที่สวยงามที่สุดให้เธอ

เขารู้ว่าความจริงตัวเองไม่อาจได้เจอเธออีกแล้ว เรื่องราวของหนุ่มมาจากกับเจ้าหญิงมีแต่ในเทพนิยายเท่านั้น

ดังนั้นความฝันที่เกี่ยวข้อกับเธอก็คงไม่จำเป็นต้องพยายามด้วยเหมือนกันสินะ

กระทั่งวันหนึ่งหลังจากนั้น เขาก็ได้เจอเซี่ยเซี่ย

เส้นเจวียนอี่ผิวขาว ตากแดดมาได้สักพักแล้วก็ยังไม่ช่วยอะไร ช่างแต่งหน้าจึงยอมผิวแทนให้เขา ในที่สุดจึงได้รูปลักษณะออกมาตรงตามบท

เยว่หลี่ถื่อโหรงประกาศว่า “แอ็กชั่น”

ดวงตะวันร้อนแรงอยู่กลางศีรษะ เส้นเจวียนอี่คาบบุหรีเดินออกมาจากในอุ้ที่รกระเกะระกะ ทางเกงชาลั่นเสมอเข้าม้วนขึ้นมาหลายตลบ ลากรองเท้าเตะเสียงดังต๊อบๆ ทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นอายเสเพลปล่อยเนื้อปล่อยตัว เขาเดินไปหยุดอยู่หน้ารถจักรยานไฟฟ้าเก่าๆ ที่จอดอยู่หน้าประตู คู้ยหาอะไรบางอย่างในกองเครื่องมือที่กระจัดกระจาย แล้วเริ่มซ่อมรถจักรยานไฟฟ้าเสียงดังก๊องๆ แก๊งๆ

มีคนร้องมาจากร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อข้างๆ ว่า “สวินจื่อ รถฉันเป็นยังไบบ้าง”

เขาคาบบุหรีหยดร่างขึ้นมา ควันบุหรีลอยโขมงผ่านใบหน้าขึ้นไป ดวงตาถูกรมจนต้องหรีล่ง “แบตเตอร์บวมแล้ว ต้องเปลี่ยนแบตเตอร์ใหม่”

คนในบ้านผู้นั้นถือตะหลิวเดินออกมา “เปลี่ยนแบตเตอรี่อีกแล้ว? เปลี่ยนมาก่อนที่เท่าไรแล้วละ เงินเปลี่ยนแบตเตอรี่พอให้ฉันซื้อคันใหม่ได้แล้วนะ! ฉันว่านายชายของเลียนแบบไซ้ใหม่จิตใจลอกเอาเงินฉันสินะ”

เส้นเจ็ยอันอัดคว้นเข้าปอดเสือกใหญ่แล้วติดกันบุหรืใส่หลังเท้าอีกฝ่าย

เก้าอี้ร้านก๋วยเตี๋ยวสภพลงหลบ

เขายกมูมปากยิ้ม “คุณใช้รถจักรยานไฟฟ้าเหมือนใช้รถบรรทุกจะไม่พังง่ายได้ยังไง เอาเถอะ ผมเปลี่ยนแบตเตอรี่นำเข้าให้คุณก็ได้ คิตราคาเท่าที่ผลิตในประเทศก็พอ”

เก้าอี้ค่อยพอใจ “สวีนจื้อมีน้ำใจจริง ๆ ก็ได้ นายซ่อมไปก่อนเตี้ยฉันทำก๋วยเตี๋ยวให้กิน”

เส้นเจ็ยอันอึยบประแจนั่งยองลงไป “อย่าใส่ต้นหอมล่ะ”

ก๋วยเตี๋ยวถูกยกออกมาอย่างรวดเร็ว

ตอนนี้เลยเวลามื้อเที่ยงไปแล้ว เส้นเจ็ยอันอึยบครองก๋วยเตี๋ยวเนื้อสามใหญ่่งอยู่บนรถจักรยานไฟฟ้าที่ถอดยางออกไปได้แค่ครั้งเดียว นั่งกินก๋วยเตี๋ยวดูสองสามมีภรรยาร้านนวดผั่งตรงข้ามทะเลาะกันพลางหัวเราะขบขัน

แสงแดดยามบ่ายส่องผ่านระหว่างใบต้นไทรตกกระทบเฉียงลงบนพื้น ก่อเกิดวงแสงเป็นต่างดวง

เสียงรถจักรยานบดพื้นหินมาช้า ๆ ดังขึ้นจากข้าง ๆ แล้วมาหยุดลงข้างกายเขา ใครคนหนึ่งถามขึ้นอย่างสุภาพว่า “ที่นี้ซ่อมจักรยานได้ไหมคะ”

เขาสูดเส้นก๋วยเตี๋ยวพลางหันกลับไป “ซ่อม คุณ...”

ไม่มีแสงแดดวันไหนจะเจิดจ้าบาดตาเท่าบ่ายวันนี้อีกแล้ว

สาวน้อยในความทรงจำสวมชุดกระโปรงสีขาวจูงจักรยาน ราวกับก้าวออกมาจากช่วงเวลาที่เคยไปด้วยรวงข้าวสาลี เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขาอีกครั้ง

เส้นเจวียนอีฟลันหันหน้าหนีกลับไป “ไม่ได้! ที่นี้อยู่ซ่อมรถมอเตอร์ไซด์!”

จ้าววี่กวาดสายตามองรถจักรยานระเกะระกะหน้าร้าน “รถของฉันเหมือนจะแคชโหลด คุณช่วยเอาใส่กลับไปให้ได้ไหมคะ”

เขาเอียงหน้าเหลือบมองข้างล่างแวบหนึ่ง

โหลดจริง ๆ ด้วย

เส้นเจวียนอีฟลันขมก่ายเตี้ยในมือลงบนพื้น ย่อตัวลงไปจัดการไม่กี่ที โหลดก็กลับเข้าที่เดิมอีกครั้ง จ้าววี่ถาม “ขอบคุณค่ะเท่าไรคะ”

เขาตอบทั้งที่ยังหันหลังให้ ไม่กล้าหันกลับไป “ไม่ต้อง”

เสียงหัวเราะนั้นอ่อนหวานเหมือนสมัยเด็กไม่มีผิด “ขอบคุณค่ะเถ้าแก”

หลังเสียงกริ่งดังขึ้น เธอก็ขี่จักรยานกลับไปจากตรงหน้าเขาอีกครั้ง ชายหนุ่มที่ร่างกายแข็งแรงที่อวบเริงร่างกลับมาช้า ๆ เกาหลังนั้นท่ามกลางออกไปทุกที กระโปรงสีขาวที่ทิ้งตัวลงมาพลีไหวในสายลม แลดูไม่เข้ากับย่านชานเมืองที่ทั้งวุ่นวายและสกปรกแห่งนี้เลยสักนิด

เขายืนมองจากตรงนั้นอยู่นานแสนนาน

ด้านหนึ่งเขาดีใจที่เธอจำเขาไม่ได้ แต่อีกด้านกลับเศร้าใจที่เธอจำเขาไม่ได้

เส้นเจวียนอีฟลันนึกถึงการพบกันอีกครั้งหลังเขากับจ้าววี่โต

เป็นผู้ใหญ่แล้ว

เหมือนว่าจะเป็นตอนบ่ายเหมือนกัน แสงแดดส่องผ่านกระจกหน้าต่างของห้องสมุดเข้ามาเฉียงๆ เธอยืนอยู่ท่ามกลางแสงสว่างนั้น พริบตาในความทรงจำแจ่มชัดยิ่งกว่าครั้งไหน เขาจำได้กระทั่งวงคิ้วที่โค้งขึ้นด้วยความโมโหของเธอในตอนนั้น

สาวน้อยโตขึ้นมาเป็นคนที่ต่างจากสมัยเด็กโดยสิ้นเชิง ทั้งเย็นชาและห่างเหิน เย่อหยิ่งและสะสวย ในช่วงเวลานั้นความตะลึงในรูปโฉมของอีกฝ่ายถูกความทรงจำสมัยเด็กบดบัง จนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายปี ความหวนไหวจึงเพิ่งแสดงตัวออกมา

แสงแดดกลางฤดูร้อน ระอุมากขึ้นทุกวัน

บริเวณนอกร่มผ้าของเส้นเจวียนอู้ค่อยๆ ถูกแสงแดดแผดเผา จนกลายเป็นสีแทนตัดกับผิวใต้เสื้อกล้าม กลับเป็นการช่วยประหยัด แรงช่างแต่งหน้าในการย้อมผิวสีแทนให้เขา

ทุกเช้าหลังตื่นนอน เส้นเจวียนอู้ก็ต้องส่องกระจกด้วยความ กลัดกลุ้มที่ผิวหนังคล้ำลงกว่าเดิมอีกแล้ว

จะกลับไปขาวเหมือนเดิมได้ไหมนะ

ดูใบหน้าหล่อๆ นี่สิ ไกลจะเกรียมอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้พอตกเย็น เขาจึงไปขอแผ่นมาสก์หน้าที่ห้องจำวอวี่ นี่เป็นครั้งแรกที่จำวอวี่ได้ยืนยันว่าดาราราชายะมาสก์หน้าไม่เป็น พุดตลกไปได้ นายเป็นไอดอลไม่ใช่ชายแท้เสียหน่อย เครื่องสำอาง มาสก์หน้า กับเวชกรรมเสริมความงามที่ชายแท้ทั่วไปไม่จะต้อง นาย ไม่ได้ผ่านมาหมดแล้วหรือไง

แต่เส้นเจวียนอู้กลับตอบอย่างหน้าไม่อายสุดๆ “ฉันไม่เคยใช้! ผิวฉันดีมาตั้งแต่เกิด!”

จำวอวี่ล้วงโทรศัพท์มือถือเอื้อมมาทางเขา “ไหนลองพุดให้ปะป๊า ได้ไคว่ แบรนต์ผลิตภัณฑ์ดูแลผิวระดับพรีเมียมที่นายเป็นพรีเซนเตอร์

ฟังอีกทีสิ ผิวนายตีเพราะอะไรนะ”

เส้นเจ็ยั่นอู้ “...”

เขาหยิบหมอนอิงใต้บั้นท้ายขึ้นมากอดแล้วนอนเหยียดตัวตรงบนโซฟาเหมือนหมอนไม่มีผิวด “ฉันไม่สน เอาแผ่นมาสก์หน้าสุดพรีเมียมของเรามามาสก์ให้ฉันซะดี ๆ!”

จ้าววี่ในชุดนอนกระโปรงเตาะนองเขาเบา ๆ “ไปมาสก์เอง!”

เส้นเจ็ยั่นอู้ “ฉันทำไม่เป็น ฉันไม่เคยมาสก์หน้าเองสักครั้ง”

จ้าววี่มองดูคนที่หลับตาแน่นทั้งยังขีดหน้าขึ้นนิด ๆ แยกไม่ออกเลยว่าเขากำลังทำตัวหน้าไม่อายหรือเป็นหนุ่มล่ำซื่ออ่อนกันแน่ เธอปั่นกระปอดกระแปดแต่ก็ยังไปหยิบแผ่นมาสก์หน้าเพิ่มความชุ่มชื้นจากในตู้มาแต่โดยดี

หลังเดินมานั่งลงหน้าโซฟา ก็จึกของนำมาสก์แผ่นบาง ๆ นั้น ทาบลงบนใบหน้าคมสันของเขา

ถึงตอนนี้เส้นเจ็ยั่นอู้ค่อยหรีต่าขึ้นมามองเธอ รอยยิ้มได้ใจสะท้อนอยู่ในดวงตา

จ้าววี่คุกเข่าข้างหนึ่ง นิ้วมือค่อย ๆ รีดแผ่นมาสก์หน้าให้แนบสนิทกับผิวน้ำของเขาอย่างจดจ่อโดยไม่ปล่อยให้มีฟองอากาศแม้แต่จุดเดียว เส้นเจ็ยั่นอู้สัมผัสได้ถึงความนุ่มนวลจากปลายนิ้วของเธอผ่านแผ่นมาสก์หน้าเพิ่มความชุ่มชื้นนั้น เขาเอ่ยพิมพ์ “มีน้ำเอสเซนซ์เหลืออยู่ในซอง รีตออกมาให้หมด อย่าสิ้นเปลือง”

จ้าววี่ตีหน้าเขาเบา ๆ อย่างหมั่นไส้ “ยังต้องให้ฉันช่วยนวดกระตุ้นการซึมซาบให้นายด้วยไหม”

เส้นเจ็ยั่นอู้ “แน่นอน”

จ้าววี่กดแผ่นมาสก์หน้าลงบนปากเขา “ฝันไปเถอะ!”

โชคดียิ่งที่ฤดูร้อนอันแผดเผาไม่ได้คงอยู่นานเกินไป พอเข้าเดือนกันยายนก็เริ่มมีฝนตกเป็นระยะ ฝนฤดูใบไม้ร่วงตกลงมาพาให้อากาศหนาวเย็น แสงแดดค่อยๆ ทอนความร้อนระอุลงจากเดิม ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแผ่นมาสก์หน้าปริเมียมที่เส้นเจวียนอี่ไปขอจากจ้าวอวี ทุกเย็นใช้ได้ผล หรือเป็นเพราะความสามารถในการฟื้นฟูของร่างกายเขาดีกันแน่ ผิวจึงค่อยๆ กลับมาขาวดุจเดิม

จากส่วนที่ต้องแสดงเป็นอันธพาลหนุ่มผู้ไม่สนใจดูแลตัวเอง ถ่ายเสร็จไปแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องให้เขาเสียสละความหล่อเพื่อการถ่ายหนึ่งอีก

เนื้อเรื่องในภาพยนตร์ดำเนินมาถึงจุดไคลแมกซ์

หลี่สวินตรวจพบเงือกในสมอของตัวเอง อยู่ในตำแหน่งที่ค่อนข้างอันตราย การผ่าตัดมีความเสี่ยงเกินไป คุณหมอจึงแนะนำให้รักษาแบบประคับประคอง แต่ก็บอกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่าให้เตรียมใจไว้แต่เนิ่นๆ

เวลาที่เขายังเหลืออยู่ในโลกใบนี้ เก่งกว่าคงมีไม่ถึงสามเดือน

ในช่วงเวลาที่เขาได้เจอกับเซี่ยเซี่ยอีกครั้ง พาเธอย้ายออกมาจากย่านชานเมืองที่ผู้คนพลุกพล่าน แม้มีจิตวิญญาณขบถแต่ก็ยอมก้มหัวให้กับความอ่อนโยน เริ่มไปทำงานเป็นนิกจะลักษณะ และวางแผนสำหรับชีวิตอันงดงามในอนาคต ทว่าสวรรค์กลับช่วงชิงทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขาอีกครั้ง

เขาไปโรงพยาบาลมากมายหลายแห่ง ชายหนุ่มที่ไม่เคยเชื่อในโชคชะตาถึงกับเริ่มเข้าวัดวาอาราม

เขาอธิษฐานต่อพระโพธิสัตว์ข้าแล้วข้าเล่า ผมไม่ได้อยากมีชีวิตต่อไปเพื่อตัวเอง ผมเพียงเป็นห่วงเซี่ยเซี่ย

ขอร้องทำน

ขอร้องพวกท่านละ

หากเกิดแก่เจ็บตายไม่ใช่สิ่งที่มีมนุษย์สามารถกำหนดได้

ตอนถือใบยืนยันผลการวินิจฉัยเดินออกมาจากโรงพยาบาล
แห่งสุดท้ายในเมือง สายฝนก็พร่างพรमลงมา ฝนดูใบไม้ร่วงตก
ดังซ่าๆ ผู้คนผ่านไปมาอย่างเร่งร้อน หลีสวินเห็นเชี้ยเชี้ยถูกคุณป้า
ที่อาศัยอยู่ชั้นล่างดึงตัวเอาไว้นอกตึก

ผักที่คุณป้าซื้อมากระจายเกลื่อนพื้น เธอดึงตัวเชี้ยเชี้ยที่
กรีดร้องคลุ้มคลั่งเอาไว้อย่างทั้งร้อนใจและโมโห “หลีสวิน! หลีสวิน
นายรีบมาดูเร็วเข้าว่าเชี้ยเชี้ยเป็นอะไรไป ฉันเรียกเธอเธอก็ไม่ตอบรับ
เหมือนเสียดิยังงี้ยังงั้น ฉันไม่กล้าปล่อยมือเลย!”

เขาไม่อยากให้คนนอกมองเชี้ยเชี้ยด้วยสายตาแปลกประหลาด
หลังย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในย่านนี้ เขาเลยไม่เคยบอกใครเกี่ยวกับ
อาการป่วยของเธอ

เขารุดเข้าไปดึงตัวหญิงสาวที่กำลังกรีดร้องเข้าสู่อ้อมอก แต่
เธอกลับดิ้นรนขัดขืนรุนแรงกว่าเดิม กรีดร้องขอความช่วยเหลือ
สุดเสียง ผู้คนที่มุงดูอยู่ขึ้นวิพากษ์วิจารณ์ คุณป้าจึงเข้าไปห้ามคนมุง
ที่กำลังจะแจ่งตำรวจ “ไม่ใช่แบบนั้น พวกเขาเป็นผัวเมียกัน อาศัย
อยู่บนตึกเดียวกันกับฉัน”

คนมุงถาม “แล้วทำไมผู้หญิงถึงกรีดร้องหนักขนาดนั้นล่ะ
พวกคุณคงไม่ใช่พวกค้ำมนุษย์หรอกนะ?”

คุณป้าอธิบายอย่างร้อนใจ “พูดอะไรแบบนั้น พวกเราทำมา
หากินสุจริตนะ! นี่หลีสวิน หลีสวิน! เชี้ยเชี้ยเป็นอะไรไปกันแน่
เธอป่วยหรือเปล่า เหล่าหลี เหล่าหลี คุณรีบมาดูเร็วเข้า เชี้ยเชี้ย

“ไม่สบาย คนอื่นเห็นพวกฉันเป็นพวกค้ำมนุษย์หมดแล้วเนี่ย...”

เสียงดังรบกวนของผู้คนประหนึ่งหนามแหลมทิ่มแทงโสตประสาท
หญิงสาวในอ้อมกอดยังคงกริรร้องด้นรน

หลิ่วสินเฝ้าปากเป็นเส้นตรง จับปล้นนั้นก็แบกหญิงสาวไว้บน
ไหล่แล้วย่างสามชুমเข้าไปในตึกโดยไม่สนใจที่เธอทั้งต้อยทั้งกุด

เย้วหลิ่วร้องสั่งมาจากข้างหลัง “คัด”

เส้นเจวียนอ้วงคนบนไหล่ลงมา จ้าวอวี๋กุมตำแหน่งกระเพาะ
บ่นอุบว่า “นายกระเทกท้องฉันแล้วเนี่ย”

เส้นเจวียนอ้วงบอกให้เสี่ยวซือนำน้ำอุ่นมาให้ ขณะกำลังจะส่ง
ให้เธอดื่ม เย้วหลิ่วก็ถือบทเดินเข้ามา “อารมณ์ยังไม่ค่อยถูกต้อง
เท่าไร ยังโกรธไม่พอ แต่ร้อนใจมากเกินไป คุณอาการกำเริบ
ไม่ใช่สติแตก แค่วนเจียนจะเสียวสติเท่านั้น ตรงนี้เหมือนยังขาด
อะไรไปสักอย่าง”

เย้วหลิ่วอธิบายบทลักพาก็กลับไปนั่งลงตรงหน้าจอสั่งให้ถ่ายใหม่
อีกรอบ

ถ่ายทำติดต่อกันห้ารอบ ในที่สุดก็ถ่ายฉากสุดดราม่าบริเวณ
ใต้ตึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่พอเปลี่ยนเข้าไปถ่ายทำในตึก อารมณ์กลับไม่
ต่อเนื่อง ถ่ายทำใหม่เข้าไปห้ามาอยู่หลายชั่วโมง เย้วหลิ่วจึงว่า “วันนี้
พอเท่านี้ก่อนก็แล้วกัน พวกคุณกลับไปจับทางบทช่วงนี้ใหม่อีกครั้ง”

นี่เป็นฉากแรกที่ทั้งคู่ถ่ายซ้อมหลายครั้งขนาดนี้แต่ก็ยังไม่ผ่าน
นับตั้งแต่เปิดกองมาเลยทีเดียวน พอกลับไปถึงโรงแรม กระทั่งมือเย็น
ก็ยังไม่กิน ตรงกลับท้องพักไปซ้อมบทหาแนวทางกันต่อ

การแสดงฉากที่ต้องระเบิดอารมณ์เช่นนี้ เกินมาหนึ่งส่วน
ก็เยอะเกิน น้อยไปหนึ่งส่วนก็จืดชืด ต้องไม่มากไม่น้อยกำลังพอดี

และต้องคงสภาพอารมณ์เช่นนั้นไว้ถึงจะถ่ายทำออกมาได้ดีที่สุด

แม้ปกติเยวี่หลีจะยิ้มแย้มน่ารักพูดคุยด้วยง่าย แต่พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับการถ่ายหนังก็เข้มงวดไม่แพ้ผู้กำกับเบอร์ใหญ่เลย แม้แต่น้อย

ซ้อมจนถึงสามทุ่มกว่า เลื่อนเจวี่ยนอี้จึงโทรศัพท์บอกให้เสี่ยวซือไปซื้อมื่อติกมาให้ เสี่ยวซืออ่านรายการอาหารอยู่ปลายสาย เลื่อนเจวี่ยนอี้นั่งขัดสมาธิพูดทวนอยู่บนพื้นแล้วถามจ้าววี่ที่อยู่บนโซฟา โดยไม่ได้หันไปมอง “อยากกินอันไหน”

ถามอยู่นานก็ยังไม่มียกมือตอบรับ เขาหันหลังไปก็เห็นเธอกำลังถือโทรศัพท์มือถือตอบข้อความด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เลื่อนเจวี่ยนอี้จิ้มฝ่าเท้าเธอ “กินอะไร”

จ้าววี่เตะขาที่หนึ่งแล้วกระเียบไปข้างๆ “สั่งของนายไปเถอะ ฉันจะออกไปข้างนอก”

เลื่อนเจวี่ยนอี้ใช้แขนข้างหนึ่งดันพื้นกระเด็นตัวขึ้นไปนั่งบนโซฟา “ติกขนาดนี้แล้วจะออกไปไหน ใครนัดเธอนั่นเธอ”

จ้าววี่ตอบข้อความเสร็จก็เก็บโทรศัพท์มือถือ จากนั้นจึงเหลือบมองเจ้าหมาตัวโตที่อยู่ข้างๆ “วันนี้คุณครูจี้มาทำธุระแถวนี้ ฉันจะไปขอคำปรึกษาเรื่องการแสดงฉากนี้กับเขา” เธอพูดพลางกระโดดลงจากโซฟา “นายกลับไปกินที่ห้องตัวเองนะ อย่ามากินในห้องฉันแล้วทิ้งกลิ่นไว้ที่นี่”

เลื่อนเจวี่ยนอี้แต่งตัวลุกขึ้นยืนเหมือนติดสปริงอย่างไรอย่างนั้น “จี้ชู่เจิง? เขานัดเธอไปกินข้าว? ทำไมเขาต้องนัดเธอไปกินข้าวด้วย”

จ้าววี่หยิบเสื้อคลุมมาสวม ตามด้วยสวมหน้ากากอนามัย แล้วกระดิกนิ้วไปทางเขา

เจ้าโกลดั้นกระโดดเหิงๆ เข้ามาหา

จากนั้นก็ไถยีนเธอถาม “เกี่ยวอะไรกับนาย”

เล่นเจ๊ี่ยนอี่ฉุนกึก ดึงข้อมือเธอเอาไว้ “ตึกตึ้นปานนี้แล้วยังจะออกไปกินข้าวกับเขาอีก ถ้าถูกใครถ่ายรูปได้คงหาว่าพวกเธอสองคนนัดแตกกันกลางตึกแน่ๆ!”

จ้าววีสะบัดมือสองทีก็ยังสะบัดไม่หลุด “ถูกถ่ายรูปก็เป็นเรื่องของฉัน เกี่ยวอะไรกับนาย”

เล่นเจ๊ี่ยนอี่เกร็งคอเถียง “ต้องเกี่ยวกับฉันอยู่แล้วสิ! เธอถ่ายหนังกับฉันอยู่ก็ต้องมีข่าวซุบซิบกับฉันเท่านั้น! จะมีข่าวซุบซิบกับผู้ชายคนอื่นไม่ได้!”

จ้าววีโมโหจนหัวเราะออกมา ชูข้อมือขึ้นพาลงด่าเขา “ประสาท! ปล่อยฉันนะ!”

เล่นเจ๊ี่ยนอี่เฝ้ามริมฝีปากพาลงคลายมือออก

จ้าววีสวมหมวกลงบนศีรษะ แล้วเปิดประตูออกไปข้างนอก

เขายืนอยู่ที่เดิมสักพัก ก่อนโน้มตัวลงเก็บบทหนังบนพื้นขึ้นมา ปิดสวิทช์ไฟแล้วออกจากห้องอย่างเชื่องช้า ตอนเข้าไปในลิฟต์ เสี่ยวซือก็โทร.มาหาอีกครั้ง “พี่เจ๊ี่ยนอี่ พวกพี่เลือกได้รึยังว่าจะกินอะไร ผมยืนอยู่ในร้านชาลิบนาที่แล้วนะ”

เล่นเจ๊ี่ยนอี่ตอบ “ไม่ต้องซื้อ ไม่กินแล้ว”

เสี่ยวซือ “หา? เสี่ยววี่ก็ไม่กินเหมือนกันเธอ”

เล่นเจ๊ี่ยนอี่ “เป็นห่วงเธอขนาดนี้ ทำไมไม่ไปเป็นผู้ช่วยเธอซะเลยล่ะ”

เสี่ยวซือ “...”

ถูกเจ้านายประชดประชันแบบนี้ เสี่ยวซือก็ไม่กล้าโผล่หน้าไปให้

คนดำเอาอีก จึงกลับไปพักที่ห้องตัวเอง แต่ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น
เส้นเจ็ยอันอีก็โทร.มาหา “นายไปดูหน่อยว่าจ้าววี่อยู่ที่ห้องหรือเปล่า”

เสี่ยวซือไปดูตามคำสั่งแล้วรายงานมาว่า “ไม่อยู่ครับ”

เพิ่งกลับห้องนอนลงได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เส้นเจ็ยอันอีก็โทร.มา
อีกครั้ง “ไปดูหน่อยว่าจ้าววี่กลับมาหรือยัง”

เสี่ยวซือเตะผ้าห่มสองที่แล้วผืนลุกขึ้นมาอย่างยอมรับชะตากรรม
ผ่านไปสักพักก็รายงานมาว่า “ยังครับ”

เขากลัวว่าพอผ่านไปครึ่งชั่วโมงเส้นเจ็ยอันอีจะโทร.มาอีกครั้ง
หลังกลับห้องมาแล้วจึงไม่กล้านอนอีก แต่นั่งรออยู่บนโซฟา ดีที่
ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็ยังไม่มีสายโทร.เข้า เสี่ยวซือจึงไปอาบน้ำด้วยความ
ดีอกดีใจ

อาบน้ำได้ครึ่งทาง โทรศัพท์ก็ดัง เขาแง้มผ้าเช็ดตัวออกมาจับ
น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ของเส้นเจ็ยอันอีดังมาจากปลายสาย “ตอนนี้
ไปดูอีกทีซิว่าเธอกลับมาหรือยัง”

เสี่ยวซือจวนสติแตกเต็มที “พี่เอาแต่เป็นห่วงเธอทำไมเนี่ย”

เสียงคำรามเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันดังมาจากปลายสาย “เธอเป็น
เมนของนายนะ ดึกดื่นขนาดนี้ยังไม่กลับ นายที่เป็นแฟนคลับไม่ควร
เป็นห่วงความปลอดภัยของเธอหน่อยรีไรง หยุดพุดไร้สาระได้แล้ว
รีบไปดูให้มันเดี๋ยวนี้!”

เสี่ยวซือแพดเสียงด้วยความโมโหสองทีก็กลับเข้าห้องน้ำไปล้าง
ฟองบนหัวออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็สวมเสื้อผ้าออกไปข้างนอก

ในห้องยังคงไม่มีใคร

รายงานเส้นเจ็ยอันอีเสร็จ ทางนั้นก็วางสายไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ
ตอนใกล้เที่ยงคืนก็มีสายโทร.เข้ามาอีกครั้ง คราวนี้เสี่ยวซือตอบ

โดยไม่รอให้เขาถาม “คนไม่อยู่! ยังไม่กลับมา!”

เส้นเจวียนอี่สังสัย “นายได้ไปดูไหม ทำไมถึงรู้เร็วขนาดนี้”

เส้นซื่อ “เพราะผมนั่งเฝ้าอยู่หน้าห้องเธอ ไม่! ได้! กลับ!!!”

เส้นเจวียนอี่วางสายไปอย่างฮึดฮัด

กลางดึกเงียบสงัด ป้ายไฟบนตึกฝั่งตรงข้ามสะท้อนแสงสลัว
ยามราตรี เขาถือโทรศัพท์มือถือจ้องรายชื่อผู้ติดต่อ กัดฟันลองดู
อยู่หลายหนแต่ก็ไม่สามารถกดโทร.ออกไปได้

เม็ดฝนตกลงมากระทบกระจกโปร่งใสที่สูงจรดเพดาน

เส้นเจวียนอี่เดินไปเปิดหน้าต่าง

ลมราตรีเย็นฉ่ำ สายฝนค่อยๆ ไปรยปรายลงมา

เขายืนตากฝนอยู่ตรงระเบียงสักพัก ดวงตาก็พลันสว่างวาว
กลับเข้าห้องไปส่งข้อความหาจ้าวอวีทางวีแชต [ฝนตกแล้ว เธอได้
เอาร่มไปด้วยไหม]

อีกฝ่ายตอบข้อความกลับมารวดเร็วทีเดียว [อยู่บนรถ ไม่ต้องใช้]

เส้นเจวียนอี่ [แท็กซี่เหรอ จำทะเบียนรถได้ไหม ส่งมาให้ฉัน
ติดต่อกันเอาไว้นะ เคยเห็นข่าวโจรปลอมตัวเป็นแท็กซี่ลวงลูกค้าไปฆ่า
โยนศพทิ้งตอนกลางคืนใช่ไหม]

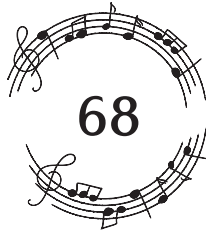
จ้าวอวี [...อย่าแข่งกันสิ! คุณครูจี้มาส่งฉันหรอหน้า!]

เส้นเจวียนอี่ [อ้อ ใกล้เคียงยัง ฉันจะลงไปรับเธอ]

จ้าวอวี [ทำไมนายจะต้องลงมารับฉันด้วย]

เส้นเจวียนอี่ [เพราะฉันก็อยากขอคำแนะนำเรื่องการแสดงจาก
วันพรุ่งนี้กับราชาจอเงินเหมือนกันนะสิ]

จ้าวอวี [...]

จำอวับอกว่า อีกครึ่งชั่วโมงจะถึงโรงแรม

พอวางโทรศัพท์ เล่นเจวียนอ๊กก็ตรงเข้าห้องน้ำทันที เริ่มจากล้างหน้า ต่อจากนั้นก็ฉีกแผ่นมาสก์หน้ามาสก์เสียก่อน แล้วเปิดตู้เสื้อผ้าเลือกชุด

เทียบกับจีซูเจิง ข้อได้เปรียบของเขาคืออะไร

รูปหล่อและหนุ่มกว่ายังไงล่ะ!

เล่นเจวียนอ๊กรุ่นคิดฟลางพยักหน้า เลือกเสื้อสูดสีดำคู่กับกางเกงวอร์มสีเทา ขับให้ดูกระฉับกระเฉงเปี่ยมชีวิตชีวา มาสก์หน้าเสร็จก็ทาโลชั่นเพิ่มความชุ่มชื้น ผมสั้นแต่งทรงอะไรไม่ได้มากจึงเพียงเล็มขนคิ้วและโกนหนวดให้เกลี้ยงเกลา

จัดการทั้งหมดนั้นเสร็จก็ขยิบตาให้ตัวเองในกระจกหนึ่งทีเสยผมอย่างหลงตัวเองอีกนิดหน่อย

จากนั้นก็เดินไปชั้นล่างอย่างมาดมั่น ก่อนออกจากห้อง เขาเหลือบมองเสื้อคลุมที่พาดอยู่บนโซฟาเล็กน้อย แล้วเดินกลับไปหยิบมาพาดไว้บนแขนตัวเอง

ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ กลางดึกที่ร้างผู้คน พนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าประตูโรงแรมนั่งสัปหงกอยู่บนเก้าอี้ข้างทาง พอได้ยิน

เสียงฝีเท้าก็สะดุ้งตื่นดังตัวยวบขึ้นทันที “สวัสดิ์ครับคุณเล็น ดึกปานนี้
แล้วยังออกไปข้างนอกอีกหรือครับ ให้ผมช่วยเรียกรถให้คุณไหมครับ”

เล็นเจ็ยยื่นมือไปกมมือเบาๆ “ไม่เป็นไรครับ ผมมารอคณ คุณ
นอนต่อเถอะ”

ผ่านไปไม่นาน รถเบนท์ลีย์คันหนึ่งก็ขับมาจอดลงช้าๆ บริเวณ
หน้าโรงแรม เล็นเจ็ยนอ้สยผมอยู่หน้าประตูกระจก ทางตาเห็นว่า
มีรถมาก็พลันเก็บสีหน้า มือข้างหนึ่งถือเสื้อคลุม ส่วนอีกข้างซุกอยู่ใน
กระเป๋ากางเกง ยึดหลังตรงก้าวเดินออกไป

คนขับรถเป็นผู้ช่วยของหุ้นส่วนธุรกิจของจีซูเจ็ง หลังจอดรถ
สนิทแล้วก็หันมาบอกว่า “คุณจี ถึงโรงแรมแล้วครับ”

จ้าววี่สวมหมวกและหน้ากากใหม่อีกครั้ง “ขอบคุณคุณครูจี
ที่มาส่งฉันนะคะ ไว้ปิดกล้องกลับปักกิ่งเมื่อไหร่ ฉันค่อยเลี้ยงข้าว
คุณนะ”

จีซูเจ็งยิ้มกล่าว “ได้” เขาหันมองออกไปนอกกระจกรถเล็กน้อย
แล้วหันกลับมายิ้มเอ่ย “ดูเหมือนเพื่อนคุณจะมารับแล้วนะ”

จ้าววี่ประหลาดใจ เธอนึกว่าตาโด้แค่พูดไปอย่างนั้นเสียอีก
คิดไม่ถึงว่าจะลงมาจริง ๆ

จีซูเจ็งยิ้มบาง “ไปเถอะ”

จ้าววี่ผลักประตูลงไปจากรถ

แสงไฟหน้าประตูโรงแรมสาดส่องลงมาเหนือศีรษะ เงาร่างสูง
ของเล็นเจ็ยนอ้สยทอดลงบนพื้น เสียงฝนตกดังช้าๆ เขาซุกมือใน
กระเป๋ากางเกงเอียงคอยิ้มให้เธอเหมือนเด็กหนุ่มที่เพิ่งลงไปเล่น
บาสเกตบอลที่สนามกีฬา มา ทั่วร่างเปี่ยมด้วยพลังชีวิตของวัยหนุ่มสาว
หัวใจจ้าววี่พลันเต้นผิตจังหะไปชั่วขณะ

คนคนนี้คิดว่าหน้าโรงแรมเป็นเวทิงั้นระะ! ยังมาโชว์หล่อ
อยู่ตรงนี้อีก!

เห็นจ้าวอวี่กับจีซูเจิงลงมาจากรถ เล่นเจวี่ยนอื่ก็สาวเพี้ยาวๆ
เข้ามาหา ยื่นมือให้จีซูเจิงพลงยิ้มกว้าง “สวัสดีครับคุณครูจี้ ได้ยิน
ชื่อเสียงมานานแล้ว”

คนหนึ่งเป็นรุ่นพี่ในวงการ คนหนึ่งเป็นซูเปอร์สตาร์ยอดนิยม
อยู่กันคนละแวดวงย่อมไม่มีโอกาสร่วมงานกันอยู่แล้ว ก่อนหน้านี้
เคยพบกันในพิธีประกาศรางวัล แต่ก็แค่การเห็นกันจากไกลๆ
เท่านั้น

จีซูเจิงจับมือเขาด้วยท่าทางอ่อนโยนส่งางาม “สวัสดีครับ”

สมกับเป็นราชาจอเงินที่ได้รับการขนานนามว่า “วิญญูชนใน
ป่าไผ่” บุคลิกลักษณะไม่ธรรมดาเลยจริงๆ เล่นเจวี่ยนอื่เปลือกนอก
ยิ้มแยม แต่ที่จริงกลับลอบสังเกตฝ่ายตรงข้ามอย่างละเอียดลออ
รู้สึกว่ถ้าเป็นเรื่องบุคลิกลักษณะแล้วละก็ เขาไม่แพ้แน่นอน!

ดูฮอว์โมนของคนหนุ่มที่แผ่ซ่านออกมาทั่วร่างเขาสี! กินขาด!

ชนะแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเลยทีเดียวน!

จับมือเสร็จ เจ้าโกลเด่นที่คิดเองเออเองว่าตัวเองชนะขาดลอย
ก็หันไปหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องไปทางจ้าวอวี่ที่มองมาด้วยแววตาซับซ้อน
แล้วนำเสื้อคลุมที่คล้องไว้บนแขนตัวเองไปคลุมไหล่ให้เธออย่างเป็น
ธรรมชาติ “กลัวเธอหนาว เลยเตรียมเสื้อคลุมมาให้เธอด้วย”

จ้าวอวี่งั่นงันกับการกระทำเหนือความคาดหมายของคนตรงหน้า
ไปหมดแล้ว

จีซูเจิงเลิกคิ้ว พูตกับจ้าวอวี่เสียงอ่อนโยน “ขึ้นไปเถอะ ถ้ามี
คำถามเกี่ยวกับการแสดงติดต่อผมได้ตลอดนะ”

จ้าววี่แย้มยิ้มโบกมือ “โอเคค่ะ ขอบขอบคุณคุณครูจี้ นะคะ ไว้เจอกันใหม่ค่ะ”

จี้ซู่เฉิงมองไปทางเส้นเจี๋ยน้ออีกครั้ง “เจี๋ยน้อก็เหมือนกันนะ”
เส้นเจี๋ยน้อโบกมือพลางหัวเราะ “ไม่กล้ารบกวนคุณครูหรอกครับ”

จี้ซู่เฉิงพยักหน้ายิ้มๆ “ยินดีให้คำแนะนำรุ่นน้องเสมอ”
หลังมองส่งรถของรุ่นพี่ขับไปไกลแล้ว เส้นเจี๋ยน้อถึงได้เก็บรอยยิ้มรุกริจ มุ่ยปากมองจ้าววี่ “แค่กินข้าวก็กินนานขนาดนี้ นึกว่าเธอจะไม่กลับมาแล้วซะอีก!”

จ้าววี่เหล่ตามองเขา กระชับเสื้อคลุมแล้วเดินเข้าไปข้างใน “บอกว่าอยากขอคำแนะนำจากคุณครูจี้ไม่ใช่เหรอ ทำไมไม่ถามละ ยังจะมาไม่กล้ารบกวนคุณครูอะไรอีก ไม่กล้ารบกวนแล้วนายจะลงมาทำไม”

เส้นเจี๋ยน้อก็เกือบถูกผู้หญิงคนนี้ทำให้ฉุนขาดแล้ว “ถ้าไม่ใช่เพราะเป็นห่วงเธอ ฉันคงกลับไปนานแล้ว! จะลงมาตากลมหนาวกลางดึกแบบนี้ทำไม”

จ้าววี่เดินเข้าไปในลิฟต์ กดชั้นของตัวเองแล้วเหลือบมองเขาอย่างประหลาดใจ “ทำไมนายต้องเป็นห่วงฉันด้วย”

เส้นเจี๋ยน้อระเบิดอารมณ์ทันที “ฉันเป็นห่วงไม่ได้จั้นระะะตอนนี้นั้นฉันไม่มีแม่แต่สิทธ์จะเป็นห่วงเธอนั้นสินะ”

จ้าววี่กุมขมับอย่างหมดคำจะพูด “ไม่ใช่ ฉันหมายความว่า มีอะไรน่าเป็นห่วงด้วย ฉันแค่ออกไปกินข้าวกับคุณครูจี้ ไม่ได้ไปเถลไถลที่ไหนเสียหน่อย นายเวอร์ไปหรือเปล่า”

เวอร์ไปหรือเปล่าเธอ

ฟังพูดเข้า ถ้ามแบบนี้มาได้ยังไง
เล่นเจี้ยนอ้อมโหลจนปวดใจ
ยกมือขึ้นชี้เธอโดยไม่พูดไม่จา พอประตูลิฟต์เปิดก็เดินออกไป
โดยไม่หันกลับมา

มาถึงสถานที่ถ่ายทำวันถัดมา เย่วหลี่สังเกตเห็นว่าบรรยากาศระหว่างคน
ทั้งสองไม่ค่อยถูกต้องสักเท่าไร แต่ไม่ถูกต้องอย่างไหน เธอก็บอก
ไม่ถูก จนกระทั่งเริ่มถ่ายทำ เธอถึงรู้ว่าไม่ถูกต้องตรงไหน

พวกเขาจับทางได้แล้วนี่เอง!

สมกับที่เป็นนักแสดงชั้นยอด! อารมณ์ในจอแสดงออกมา
ถึงนอกจอ คงสภาพอารมณ์ไว้เพื่อให้เข้าถึงบทบาท น่าประทับใจมาก!

เย่วหลี่ถือโทรโข่งขึ้นมาประกาศอย่างตื่นเต้น “แอ็กชั่น”

เล่นเจี้ยนอ้อมแบกจ้าวอวี่ที่ दिनรนชัดขึ้นเข้าไปในห้องแล้วโยน
ลงบนโซฟา

นี่เป็นห้องพักที่พวกเขาอาศัยตั้งแต่ย้ายมาอยู่ในย่านนี้ ไม่กว้าง
มีแค่หนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น พื้นที่ไม่ถึงห้าสิบตารางเมตร
และมีระเบียงเล็กๆ ที่ปลูกดอกไม้ไว้เรียงราย

หลี่สวีไม่ใช่คนที่รู้จักใช้ชีวิต เขาเป็นคนหยาบกระด้าง ใช้ชีวิต
ตามมีตามเกิด ทุกอย่างล้วนสามารถแก้ขัดไปก่อนได้ แต่กลับสร้างบ้าน
หลังเล็กที่ขนาดไม่ถึงห้าสิบตารางเมตรนี้ให้ออกมาอบอุ่นสะอาดสะอ้าน
ติดวอลล์เปเปอร์ ปูพรมภายในห้อง ปลูกกุหลาบจีนที่เขียวเขียวโปรดปราน

เขาฝันว่าอยากเปลี่ยนบ้านหลังเล็กเป็นบ้านหลังใหญ่ เปลี่ยน
ระเบียงเล็กๆ เป็นระเบียงกว้างๆ แต่ช่วงขณะนี้ความฝันนั้นกลับ
เหมือนอ่างเลี้ยงปลาที่ถูกเขียวเขียวชนตกแตกกระจาย

เขี่ยเขี่ยผมเผ้ายุ่งเหยิง ทั้งตัวถูกฝนสาดจนเปียกปอน กรีดร้อง
เสียงแหลมคิดแต่จะหนีออกไปข้างนอก

เธอไม่รู้ว่าผู้ชายตรงหน้าคือใคร เขาดูน่ากลัวมาก เธอคิดอะไร
ไม่ออกสักอย่าง รวากับเป็นมนุษย์ต่างดาวที่อยู่ดี ๆ ก็มาโผล่บนโลกนี้
ทุกอย่างทำให้เธอรู้สึกไม่คุ้นเคยและหวาดกลัว เธอร้องเสียงหลง
คิดแต่จะหาสถานที่หลบซ่อนตัว

ความจริงยากนี้ถ่ายทำไม่ง่ายเลย

ถ้าต้องการให้อารมณ์นักแสดงไม่สะดุดก็ต้องถ่ายเทคเดียวจบ
แต่พื้นที่ในห้องคับแคบมาก การถ่ายเทคเดียวจบจึงยากเกินไป เพราะ
กล้องต้องคอยเปลี่ยนมุมตามการเคลื่อนไหวของนักแสดงทั้งสอง

มีหลายมุมที่ถ่ายยาก แต่เยร์ห์ลิกี้ไม่ได้ลังเล นั่งมองคนทั้งสอง
ผ่านจอมอนิเตอร์ตั้งแต่ต้นจนจบ

จำอวีพุ่งตัวไปทางประตูแต่ถูกเส้นเจวียนอี๊คว่าเอาดิ่งตัว
กลับมาอีกครั้ง

ริมฝีปากของเขาเริ่มเป็นเส้นตรง สีหน้าแข็งที่อรวกับสวม
หน้ากากที่ไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ แต่บนหน้ากากกลับเต็มไปด้วยรอยร้าว
ค่อยๆ ปรากฏไปพร้อมกับดวงตาที่แดงก่ำมากขึ้นเรื่อยๆ ของเขา

เขาไม่รู้ว่าควรโกรธอาการป่วยของเธอ หรือโกรธที่ชีวิตไม่
ยุติธรรมกับเขา

จำอวีถูกเขากดลงบนโซฟา กรีดร้องดิ้นรนที่แยกตัวไปทั่ว

ตอนกัดข้อมือเขา พริบตาเดียวก็เห็นเลือด แต่เขากลับไม่
สะทกสะท้าน มือข้างหนึ่งกดเธอไว้ มืออีกข้างก็ล้วงเข้าไปในกระเป๋าสีเสื้อ
ของเธอ แล้วหยิบเอาสมุดบันทึกขนาดเท่าฝ่ามือเล่มหนึ่งออกมา

จำอวีคลายคมเขี้ยว พยายามผลักเขาออกไปสู่ชีวิต

เล่นเจ๊วียนอู้ก็งักคุกเข้าบนพื้น มือซ้ายยังกดเธอไว้นั่น มือขวา
ทางสมุดบันทึกเล่มนั้นออกเบื้องหน้าสายตาเธอ “เธอเป็นคนเขียนเอง
เธอตุลี นี่เป็นไดอะรี่ของเธอ! ฉันจะอ่านให้เธอฟังนะ ฉันจะอ่าน
ให้เธอฟัง...วันที่ 16 กรกฎาคม อากาศแจ่มใส วันนี้หลีสวินทำงาน
เลิกดึกไม่กลับมากินข้าวเย็น ฉันนั่งเฝ้าคนเดียว หลีสวินบอกว่า
เขาจะกลับถึงบ้านก่อนสามทุ่ม ฉันต้องรอเขาอยู่ที่บ้านอย่างว่าง่าย

“วันที่ 17 กรกฎาคม อากาศแจ่มใส หลีสวินปวดหัวอีกแล้ว
คิดว่าเมื่อวานคงดื่มที่ร้านอาหารหนักเกินไป วันนี้ฉันหัดต้มน้ำแกง
สร้างมา ต่อไปเวลาเขาไปร้านอาหารกลับมาจำไว้ว่าต้องต้มให้เขาดื่มด้วย

“วันที่ 18 กรกฎาคม อากาศมีครึ้ม ฝนตกหนัก อยากไปรับ
หลีสวินที่ทำงาน แต่ก็กลัวว่าอาการจะกำเริบระหว่างทาง จะทำให้
หลีสวินเป็นหวัดไม่ได้ ฉันรีบปากเขาไว้แล้วว่าตอนเขาไม่อยู่จะไม่ออกไป
ข้างนอก”

.....

ครั้งแล้วครั้งเล่า วันแล้ววันเล่า ทุกวันล้วนเป็นเรื่องราว
เกี่ยวกับเขา

เสียงกรี๊ดร้องเบาลงทีละน้อย

เธอนั่งตัวแข็งที่อออยู่บนโซฟา มองดูชายหนุ่มตรงหน้าพยายาม
กลั้นเสียงสะอื้น อ่านไดอะรี่วันแล้ววันเล่าทั้งดวงตาแดงก่ำ

ผ่านไปเนิ่นนาน ในห้องก็เหลือเพียงเสียงสะอื้นผ่านไรฟันของเขา
จำว่าเมื่อมองดูเขาอยู่ครูใหญ่ค่อยยกมือขึ้นอย่างลังเล หลังจากนั้น
ก็วางฝ่ามือลงบนผมสั้นที่มือของเขาซ้ำๆ ลูบเบาๆ ราวกับจะปลอบโยน
เยว่หลีสลึงค์

กองถ่ายตกอยู่ในความเงียบ เพราะได้รับอิทธิพลจากฉาก

อันดูเตือดเมื่อครู

เส้นเจวียนอี้ยังคงกึ่งคุกเข่าอยู่หน้าโซฟาเหมือนในบท กัมหน้า
นิ่งไม่ขยับเขยื้อน จ้าววีสูดหายใจเข้าลึก ๆ สองทีแล้วลุกขึ้นดึงเขา
“ไม่เป็นไรนะ? ขาซาเหรอ”

เส้นเจวียนอี้ยะหงายหน้าขึ้นช้า ๆ อารมณ์ดำดิ่งในบทยังไม่คลาย
ไปจากสีหน้า ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ น้ำตานองหน้า เพียงมองดูเธอ
อย่างเลื่อนลอยอยู่เช่นนั้น

ถึงจะเป็นการถ่ายหนัง แต่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาร้องไห้
ปลายนิ้วจ้าววีสั่นระริก

เธอสูดหายใจเข้าลึก ๆ เขือกหนึ่ง เม้มปากคลี่ยิ้ม ลุบศีรษะเขา
เบา ๆ เอ่ยเสียงอ่อนโยน “จบแล้ว ถ่ายเสร็จแล้ว ไม่เป็นไรแล้วนะ”

เส้นเจวียนอี้ย่อยริมฝีปาก น้ำเสียงแหบพร่า “จ้าววี...”

เธอโน้มตัวขยับเข้าไปหา “หืม?”

เส้นเจวียนอี้ยู่ต “ถ้าหนังเรื่องนี้ไม่ได้รางวัลก็ถือว่าไม่ยุติธรรม
กับฝีมือการแสดงของฉันแล้วนะ”

จ้าววี “...”

เธอพาดหัวเขาไปที่หนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ “ยังไม่ลุกขึ้นอีก!”

เส้นเจวียนอี้ยอดดถอนใจ “ความอ่อนโยนของเธอช่างแสนสิ้น
ชะจริง”

เขาใช้หลังมือเช็ดน้ำตาบนใบหน้า ดึงมือเธอลุกขึ้นยืน ก่อน
จะร้องโอดครวญพลางทิ้งตัวลงบนโซฟา “คุณเขานานเกินไป ขาซา
หมดแล้ว! เลี้ยวซื้อ รับประทานดิให้ฉันเร็วเข้า!”

เยว่หลิซุนี้วโป่งมาให้จากอีกฝั่งอย่างตื่นเต้น “ฉากันี้เด็ดมาก
เกินความคาดหวังของฉันด้วยซ้ำ! ข้าววันนี้เพิ่มน่องโก๋!”

ทุกคนให้ร้องยินดี

ถ่ายทำซีนอารมณ์นี้เสร็จแล้ว คนทั้งสองก็ต่างโล่งอก ขณะกินมื่อเที่ยง เยิร์วลีกก็ถือบทเดินเข้ามาหา พลิกไปหน้าที่ใช้ปากกาแดงวงเนื้อหาไว้หลายท่อน “ฉันว่าอารมณ์เข้าที่เข้าทางแล้ว สามารถถ่ายฉากจบก่อนหน้านี้ได้แล้วนะคะ”

ฉากจบในหนังเรื่องความทรงจำมีไม่มาก แต่ทุกฉากล้วนเป็นจุดเปลี่ยนอารมณ์สำคัญ ก่อนหน้านี้เยิร์วลีกกลัวว่าทั้งสองร่วมแสดงหนังด้วยกันครั้งแรกอาจยังเข้าไม่ถึงอารมณ์มากนัก จึงเลื่อนฉากจบไปถ่ายทำช่วงท้ายๆ รอให้อารมณ์ระหว่างนักแสดงทั้งสองเข้าที่เข้าทางก่อนค่อยถ่าย

พอถ่ายจากวันนี้เสร็จ เธอก็รู้สึกว้าว ตอนนี้แหละ! คือเวลาที่ดียิ่งสุดในการถ่ายฉากจบ!

เมื่อเพื่อนซูเปอร์สตาร์เป็นฉิ่งเป็นฝา เส้นเจวียนอื่ก็เริ่มหิบบามองตัวเอง
น้องสาวข้างบ้านที่เขาหมายปองมีหนุ่ม ๆ คอยจีบจ้องเต็มไปหมด
ครั้งนะไล่พวกนั้นไปก็ไม่ว่าจะอาศัยฐานะอะไรเพราะตำแหน่งพี่ชายค้าคอ

ไหนจะแฟนคลับผู้คลั่งไคล้ที่ไม่ยอมให้เขามีความรักอีก
จะปล่อยให้เป็นแบบนี้ไม่ได้ เขาต้องเปลี่ยนสายงานเพื่อปูเส้นทางใหม่ในวงการ
เมื่อมีบทภาพยนตร์ชิ้นเยี่ยมมาเสนอ เขาจึงตอบรับอย่างไม่ลังเล
หนีรักหวานซึ้งตรึงใจเรื่องนี้ นอกจากจะเอาใจให้ดังเธอมาเก็บไว้ข้างตัวได้แล้ว
ยังทำให้เขาได้ค่อย ๆ ปลุกต้นรักหยั่งรากลึกกลงไปในใจเธอด้วย

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8335-5

9 786161 883355

